

Ara que s'ha posat una mica de moda —una miqueta— destapar casos de corrupció, alguns casos (si més no per a poder cantar que se fa alguna cosa en contra), doncs ara podria aprofitar-se la seguideta per a descobrir-ne uns altres no menys perillosos per a la salut pública, com ara l'esclavatge laboral en els mitjans de comunicació —gent que ho cobra tot en negre— o les infeccions i suborns del sector immobiliari valencià o el tenebrós desviament dels diners del poble cap a partides pressupostàries desconegudes pel conjunt del nostre parlament, com per exemple les factures de la construcció —una altra volta la construcció!— d'escoles i instituts.

Ja que les Marbelles i les Campanarios embafen la premsa de tots els colors, seria també higiènic que no ens quedarem només en la superfície dels casos, i que tota la merda es posara damunt la taula, tant si la taula aguanta, com si no, el pes del fem. Perquè el cagalló color rosa de la Campanario fa olor, però més n'he fa el femer de l'inspector mèdic del SAS, funcionari d'alta graduació també acusat per la falsificació d'informes mèdics per a obtenir la incapacitat laboral. Això sí que és una bomba fètida que, ja ho veiem, al costat del cas de la cònjuge del torero, a penes guanya res.

I posats ja a destapar inspectors corruptes, no estaria de més crear la figura del inspector dels inspectors de treball, perquè existeix un gran nombre de ciutadans, amb uns ingressos aparentment molt baixos, que en realitat gaudeixen d'ingressos més alts, perquè els cobren "en negre", en hores extra o amb altres subterfugis, pels quals els seus contractadors s'estalvien seguretat social. L'economia submergida —especulació, suborns, diners negres, treballadors esclaus— acaba transformant-se en economia afonada. I l'afonament no li interessa ni a Solbes ni a molts empresaris, o sí?